

9K846c49

En sorgelig Kjærigheds-Bise

om en rig Adelsmands Datter og en ung Somand.

Mel. Der boede en Kjøbmand paa Hamborger Bro.

En Bise for Eder jeg nu fremfore vil, Som vist
er passeret, det kan I tro mig til: I Straßburg
der boede en Adelsmand saa rig, Paa Gods og paa
Penge var Ingen ham lig.

2. Han havde sig en Datter, hun var ørlig, hun
var sjon, Hun elsed' over Alle en Somand udi Bon;
Men det var skjult for dennem, hvad de mindst tænkte
paa, At det saa uheldigt i Verden skulde gaae.

3. En Reise til Ostindien den Somand skulde gaae,
Hun sorgede saa saare alt for sin söde Ben; Hun
onsked' ham til Lykke, ja tusind' Gang Farvel, Hun
sorgede saa saare alt for sin söde Sjel.

4. Nogen Tid derefter der Tiden den lob hen,
Saa kom der en Beiler til Straßburg igjen, Han
kilede og bad hendes Fader derom, At han vilde
give ham sin Datter saa from.

5. Det var slet ingen Ting for ham at face Ja-
derens Ja, Thi baade var han sjon og formuende
han var; Maria hun græd og hun vægredte sig.
Min Gud og min Herre, nu hjælper du mig.

6. Imens Maria nu i det sorgeligste gif, Om-
sider et Brev fra sin Kjæreste hun sik, En lidet
Dreng det bragte, men han dog ikke gif, Ubelønnet
fra hende, en Daler han sik.

7. „O elstelig Maria“, saa ubi Brevet stod, „Du
holder op at sørge du adelige Blod; Nu ligge vi

for Ankør paa vestre Bergens Havn, Om nogle Dage
venter jeg at hvile i din Favn."

8. Det letted hendes Hjerte, det letted hendes
Bryst, Saa gif hun i sit Kammer med Glæde og
Lyft; Saa fri for at Sorrig hun ud af Kamret
gaaer, Men Brevet det glemte hun, der laae paa
hendes Bord.

9. Et Wrinde i Haven Maria hun gif, Omsider
hun Brevet i Tænkerne sit; Min Gud og min Herre!
nu frygter jeg saa, At min Fader han skal i mit
Kammer indgaae.

10. Imens Maria stod og tænkede paa Stand,
Da kom hendes Fader med Brevet udi Haand, Han
talede til hende, som hun en Skjøge var, Tænk al-
drig paa den Somand, om han var nok saa rar.

11. Af jo min kjære Fader! tillad mig at faae
ham, Slet aldrig bedre Gave du din Datter give
kan; Tillad mig ham at eie, tillad mig ham at
faae, Det lønner Gud i Himmelten, lad mig den
Glæde naae.

12. Nei om han den eneste Somand end var,
Saa skal du ham aldrig til din Egtemand faae;
For vil jeg hannem dræbe, dig vil jeg give bort,
Hos mig har En begjært dig, han har mit Ja alt
faa't.

13. Du kan mig give bort til saamange som du
vil, Slet aldrig saa giver jeg min Billie dertil;
Endskjøndt den Somand eier ei meget Solv og
Guld, Saa eier han et Hjerte, jeg veed det er mig
huld.

14. Nogle Dage derefter det Skib kom til Land,
Hendes Fader han islede til Skibet paa Stand; Han

faldie den Somand i Genrum til sig; Men han
tænkte mindst at det gjaldt om hans Liv.

15. O Wesel! o Wesel! o er du da den, Der har
forsørt min Datter, du er jo hendes Ven, Jeg skal
det paa dig hævne, tro mig vertil for sand, Men
hvis du ei vil nævne det og romme dette Land.

16. O ja, min kjære Fader, jeg hende elset har,
Men at forsøre hende aldrig mine tanker var; Hvad
vi tilsammen talede, slet Ingen vidste det, Dog helst
i sligt Tilfælde: o Fader tilgiv det!

17. Den grummeste Fader han Tænderne star,
Saa tog han op en Kniv han udi Beltet bar, Og
stodte den i Brystet paa Somanden god, Gif bort
og lob ham ligge og svomme i sit Blod.

18. Han ilte til sin Datter og til sin Frue hen,
Kom, vil du med mig folge jeg viser dig din Ven;
Nu kan du holde Bryllup med Kjæresten din, Du
kan faae Blod i Bægeret istedet for Vin.

19. Maria hun ilede til Skibet paa Stand, Hen-
des Fader fulgte efter, han var saa sjæleglad; Hun
faae sin Ven der blode, hun faae hvor Kniven sad,
Saa uformarlt hun tog den og lagde den i sin
Barm.

20. Af hor min grumme Fader, den sidste Bon
af mig: O gør mig dog den Cre, læg mig ved
den Somands Sid, O læg mig i hans Kiste og
sæt mig i hans Grav, Saa glemmes al min Dride,
saa dør jeg sjæleglad.

21. Da hun dette havde talet og dette havde sagt,
Saa tog hun op den Kniv, som var udi Barmen
lagt; Hun stodte den i Brystet, faldt død ved So-
mands Sid, Saa Ingen det mørkede forend hun
laae Liig.

22. Det var den Sømands Broder, da han bet
vibe sit, Et Stegne han forte for Keiserens Ret;
Da hjalp hans Gods ham ikke, han maatte døe for
Sværd; For saadant Mord som dette, var ikke be-
dre værd.

23. Til St. Marie Kirke de Begge børes hen,
Forgylst var deres Kiste, som Keiseren gav dem,
Udi hverandres Arme blev lagt i Silken rød, Saa
Ingen funde sige, at disse To var død.

24. Ved Siden af dem blev sat en Kiste som
var sort, Da Faderen om nogle Dage efter børes
bort, Med Morderkniv i Haanden, til Skue for
Enhver, Dog helst i sligt Tilfælde, Erempe for
Enhver.

25. O hører, I Forældre, som Gud har givet
Børn, I maae slet ikke nægte at elske hvem de vil;
Thi en oprigtig Kjærlighed kan aldrig slukkes ud,
Den kan vel her forandres, men hist den næaes
hos Gud.

Bergen, 1847.

Tilføjbs hos Fr. D. Beyer.
Trykt i hans Bogtrykkeri af Chr. Fr. Nissen.

• 7. 11
N° 2.

Om Skabelsen.

1.

Vorst skabte Gud Verden, saa skabte Gud Eys, saa skabte Gud Adam og alle andre Dyr og alt det som i Verden monne voere.

2.

O Herre, hvor længe skal jeg saa eensom gaae,
Slet ingen i Verden jeg har at lide paa, Det fal-
der mig saa tungt til at leve.

3.

Saa lagde Gud Adam i Sovnen saa sed, Saa
tog han et Been af hans Side saa red Og skabte
saa Adam en Qvinde

4.

Og Adam opvaagnede af Sovnen saa sed, Saa
stod der en Jomfru saa deilig og saa red Den
Deilige paa Jordens monne voere.

5.

Og Eva klapped' Adam paa sneehvide Kind,
Kom lader os spadsere i Lystgaarden ind, De Ro-
ser og de Villier at bestue.

6.

Men Slangen han slængte sig alt op i en
Grein, Den listige Qvinde var heller ikke seen
Tog Ghlet, som til Jordens monne faldte.

7.

Og Eva tog Afslet og heed der udaf, Hun gav
sin Mand Adam, han gjorde ligesaa, Og derfor
er vi Syndere Alle.

8.

Kom Iader os spadsere hen til det Eigentræ.
At plukke nogle Blade at skjule os dermed; Th
vi stammes og blues for hverandre

9.

Og Herren spadserede i Lystgaarden frem, O
Adam, o Adam, du syndesfulde Mand, Hvi staær
du her saa ussel og elendig.

10.

Og Adam han svarede med grødende Ross,
Den Lovinde du gav mig, som skulde være min
Trost, Hun blev mig til stor Jammer og Glende,

11.

Saa lagde Gud Slangen udi det første Vaand,
Paa Bugen skal du krybe og svinge dig derom,
Paa Jorden skal du tage din Føde.

12.

Saa lagde Gud Eva udi det andet Vaand
Dine Børn skal du føde med Smerte og stor
Evang Og sætte saa dit Liv udi Fare.

13.

Saa lagde Gud Adam udi det tredie Vaand,
Dit Korn skal du skære og binde det i Vaand
Dit Arbeid skal du gjøre med stor Moje.

14.

Og nu er Visen ende og nu er Adam døt
Og Eva hun er borte, hun findes ikke meer, O
nu ere vi Syndere alle.

N° 3.

Zanfer paa en Julemorgen.

Mel. Jeg beder dig min Herre og Gud.

1.

O, store Gud! vi bede dig,
At du os vilde give
Af dine Gaver rundelig,
Alt hvad vi her i Live
Behover til Nædtorftighed
Af Føde og af Klæder,
Med Roe og Fred og Rosomhed
Til du os hisset glæder.

2.

Dit Forsyn og Barmhjertighed,
Dem kan vi ei begrunde,
Naar Sjælen tænker, Diet seer
Mod mørke Fremtids Stunde,

Da giver du os Trost og Haab
Og letter tunge Tanker
Bestyrk vor Troe, anhor vort Raab
Til vi fra Verden vanker.

hvo

3.

Med muntret Sind og Nolighed,
Vi frydefuld dig priser
For Drikke, Mad, for Julefred
For alt Godt du os viser
Gid at fremdeles til vort Gavn
Det Gode med os være
Saa ville vi i Jesu Navn
Dig Tak og Lov fremhære.

Tinnis.

Bergen 1841.

Trykt hos Chr. Dahl, A.S.

Tilkjøbs hos Andersens Enke.

En ny Bise,

hvori en Deel Tal af den hellige Skrift
fra Et til Tolv omhandles.

1.

En Bise ville vi sjunge
Om nogle Skriftens Tal,
Og det med Mund og Tunge,
Som I nu høre skal,
Dens Kraft og Indehold,
Hvad den har inde at være,
Den gaaer fra Et til Tolv.

2.

En Gud altting regjerer,
En Tro og saligt Haab,
En Jesum, Frelser kjære,
Et Livsens Ord, en Daab,
En Himmel med Behag,
En Sol Verden oplyser,
En sidste Domme-Dag.

3.

To Mennester Gud gjorde,
To Lovens Tayler gav,
To Testament i Orden,
To Lys paa Himlen brav,
To Navne Jesus Christ.
To Naturer udi Christo,
To Veie er' forvist.

4.

Tre Engler udi Sodom,
Tre Artikler i Troen er,
Tre Personer i Guddommen,
Tre Patriarker kjær,
Tre Wise af Østerland,
Tre Dvinder ud til Graven,
Tre Mænd i Dynens Brand.

5.

Fire Evangelister,
Fire Slags Sæde-Tord,
Fire ere Aarsens Tider,
Fire Propheter stor,
Fire Vinde om Aaret er,
Fire Elementer,
Fire store Monarcher.

6.

Fem ere Mose-Bøger,
Fem Sind Mennesken har,
Fem ere Lære-Stykker,
Fem Christi Bunder var,
Fem Brød, Fem Tusind Mand,
Fem Tomfruer de Kloge,
Fem daarlige paa Stand.

7.

Six Steenkar udi Cana,
Six Arbeids Dage du har,
Six Dage de sanket Manna,
Six Timer Mørket var,
Six Alen Goliath stærk,
Six Dage Gud han skabte,
Six Gjernings store Værk.

8.

Syv Ord monne Jesus tale,
 Syv Bønner i Fader vor,
 Syv Dage i Uger alle,
 Syv Verdens Wunder stor,
 Syv fulde Ar oprandt,
 Syv Aar og Templen bygges,
 Syv ny Bast Samson bandt.

9.

Otte Sjæle Gud priste
 I Noe Ark paa Vand,
 Otte Saligheder viste
 Christus vor Frelser sand,
 For os stor Smerte bar,
 Otte Dage af Alder,
 Der han omfåaaren var,

10.

Ni Slæt, Jesus med stor Møde,
 Raabte høit saa jammerlig,
 Ni Slæt Jesus ogsaa døde,
 Landen opgav ynklig,
 Ni Ting priser Syraf,
 Ni hundrede Aar Adam lev'de,
 Ni Spedalske uden Tak.

11.

Ti Plager Gud udsendte
 Over Pharaao med Skjel,
 Ti Spedalske bleve renste
 Udaf Guds Søn Christus selv,
 Og strax helbrede gjord',
 Ti Tomfruer og omtales,
 Ti ere de Guds Bud Ord.

12.

Elleve i Urtegaarden
Forlode deres Frelsere,
Elleve og ved Bordet sadde.
For dem Jesus sig lod see
Efter han opstanden var,
Elleve bestandig bleve
Og om Christo Bidne var.

13.

Tolv vare de smaa Propheter,
Tolv Israels Slægter var,
Tolv vare Christi Apostler,
Tolv Maaneder i hvert Aar,
Tolv Aar Christus lærte dem,
Tolv ere Dagens Stunde,
Tolv Porte for Jerusalem.

14.

Vi vil nu hermed ende
Vor Vise med disse Tal,
Gud os sin Naade sende
Naar vi bortvandre skal,
Og give os Himmerrig,
At vi hannem love og prise
Altid og evindelig.

Bergen.

Trykt og tilskjøbs hos Fr. D. Beyer.

